

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż rozumowanie przedstawione posiłkowo w decyzji nie wykazuje istnienia korzyści.
- Przedstawiony w decyzji posiłkowy wniosek, że interpretacja indywidualna prawa podatkowego z 2003 r. przy sporzyła LuxOpCo korzyść gospodarczą, ponieważ została ona oparta na trzech nieodpowiednich wyborach metodycznych, opiera się na błędnym określeniu funkcji pełnionych, odpowiednio, przez LuxOpCo i LuxSCS oraz jest bezpodstawny.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż w decyzji zakwalifikowano błędnie interpretację indywidualną prawa podatkowego z 2003 r. jako indywidualny środek ad hoc oraz w konsekwencji niesłusznie oparto się w niej na domniemaniu selektywności.
- Opierając się na błędnej kwalifikacji interpretacji indywidualnej prawa podatkowego z 2003 r. jako indywidualnego środka ad hoc, w swoich głównych wnioskach dotyczących selektywności Komisja błędnie stosuje domniemanie selektywności w celu stwierdzenia, że interpretacja ta ma charakter selektywny.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa, gdyż analiza selektywności jest oparta na błędnych ramach odniesienia.
- W swoich posiłkowych wnioskach dotyczących selektywności Komisja –z naruszeniem mającego zastosowanie orzecznictwa –niesłusznie wykluczyła w decyzji z ram odniesienia ogólną praktykę administracyjną Luksemburga w zakresie cen transferowych.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasad pewności prawa, nieretroaktywności i niedyskryminacji oraz istotnego wymogu proceduralnego, ponieważ w decyzji Komisja ocenia ważność interpretacji indywidualnej prawa podatkowego z 2003 r. na podstawie późniejszych wytycznych OECD.
- W decyzji zastosowano w sposób retroaktywny i dyskryminacyjny, oraz niesłusznie narzucono skarżącym i Luksemburgowi, normy wytycznych OECD z 2017 r. dotyczących cen transferowych opublikowanych po raz pierwszy po tym, jak Komisja wszczęła postępowanie przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE oraz długo po udzieleniu interpretacji indywidualnej prawa podatkowego z 2003.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 17 rozporządzenia 2015/1589 <sup>(2)</sup>, ponieważ w decyzji nakazano odzyskanie pomocy, mimo że upłynął już termin przedawnienia.
- Odzyskanie pomocy nakazane w decyzji jest niezgodne z prawem, ponieważ upłynął dziesięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 17 rozporządzenia 2015/1589.

<sup>(1)</sup> Decyzja Komisji Europejskiej (UE) 2018/859 z dnia 4 października 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.38944 (2014/C) (ex 2014/NN) wdrożonej przez Luksemburg na rzecz Amazona [notyfikowana jako dokument nr C(2017) 6740] (Dz.U. 2018, L 153, s. 1).

<sup>(2)</sup> Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9)

**Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2018 r. – J. García Carrión / EUIPO – Codorníu (JAUME CODORNÍU)**

**(Sprawa T-358/18)**

(2018/C 276/83)

Język skargi: hiszpański

## Strony

Strona skarżąca: J. García Carrión, SA (Jumilla, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Arsuaga Santos)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Codorníu, SA (Esplugues de Llobregat, Hiszpania)

### **Dane dotyczące postępowania przed EUIPO**

Zgłaszający: Codorníu, SA

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „JAUME CODORNÍU” – zgłoszenie nr 14 543 599

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 kwietnia 2018 r. w sprawie R 451/2017-4

### **Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego nr 14 543 599 dla klasy 33;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

### **Podniesiony zarzut**

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001.

---

## **Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2018 r. – Unifarco/EUIPO – GD Technologie Interdisciplinari Farmaceutiche (TRICOPID)**

**(Sprawa T-359/18)**

(2018/C 276/84)

Język skargi: włoski

### **Strony**

Strona skarżąca: Unifarco SpA (Santa Giustina, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Perani i J. Graffer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: GD Technologie Interdisciplinari Farmaceutiche Srl (Rzym, Włochy)

### **Dane dotyczące postępowania przed EUIPO**

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy TRICOPID – zgłoszenie nr 14 287 056

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie R 2150/2017-5